

THEOCRITUS BION MOSCHUS

TERTIUM EDIDIT

AUGUSTUS MEINEKE

BEROLINI
SUMPTIBUS GEORGI REIMERI
MDCCLVI

TYPIS CAROLI SCHULTZE

PRAEFATIO

Lenta esse artis criticae incrementa non potest luculentiore quam Theocriti ceterorumque bucolicae poeseos auctorum exemplo demonstrari. Quorum poetarum reliquiae cum mendo-sissimis exemplaribus propagatae sint, certatim viri docti inde ab Iosephi Scaligeri et Danielis Heinsii temporibus ad recentissi-mam usque memoriam in bucolicis poetis sive emendandis sive explanandis tanto ardore elaborarunt, vix ut alius vel graecus vel latinus scriptor similem summorum criticorum curam expertus sit; cuius studii si qui fructus ad emendationem illorum poeta-rum redundarint quaeras, eos perexiguos esse reperies. Mirum fortasse videbitur nonnullis, sed verum esse intellegentes iudices testabuntur, ne ipsum quidem Valckenarium, et quanti nominis virum! quamquam bonam vitae partem horum poetarum casti-gationi impendit atque uberrimis multiplicisque doctrinae ple-nissimis commentariis eos ornavit, vix unum tamen locum diffi-ciliorem ita expediisse, ut acquiescere possis in ea quam propo-suit sententia. Felicior sors recentioribus temporibus Theocrito contigit, ubi coniunctis plurimorum, Anglorum inprimis et Ger-

manorum, studiis id effectum est, ut multa quae antea obscura essent iam in clara luce posita multique loci, qui in conclamatis habebantur, ad genuinam scripturam revocati sint. Eius rei gaudebo equidem si meas quoque aliquas partes fuisse intellegentes viri iudicaverint. Certe studium non defuit, neque unquam inde a prima editione, quae ante hos triginta annos Lipsiae apud Teubnerum prodiit, prorsus Theocriti emendandi studium omisi. Non multum quidem utilitatis, sed tamen ut impensae operae non poeniteat, ex prima illa editione ad Theocriti emendationem rediit; paulo magis cum mihi ipsi tum aliis satisfeci in secunda editione anno MCCCXXXVI in lucem emissa. Nunc vero, invitantibus maxime scholis publicis, quas ante hos duos annos de selectis Theocriti idylliis habui, novo impetu rem aggressus certe de nonnullis locis, quorum difficilior medela videbatur, ea in medium allata esse credo, quae etsi non vera omnia sint et extra dubium posita, at incendere tamen aliorum studia et ad verum rependum acuere posse videantur. Novorum subsidiorum prae-ter Godofredi Hermanni emendationes in schedis a Mauricio Hauptio liberaliter mecum communicatis perscriptas et Henrici Ludolphi Ahrensii curas novissimas, Philologi Schneidewiniani volumini septimo insertas, habui nihil. Itaque acquiescendum mihi fuit in apparatu Gaisfordi diligentia collecto, qui quamquam multis partibus ex aliorum copiis et corrigi et locupletari posse videbatur, talem tamen operam a meo consilio alienam esse existimavi, pleniorum et incorruptam variarum lectionum syllogen ab Ahrensio expectans, quem grandem et locupletissimo apparatu instructam bucolicorum poetarum editionem parare constat: quamquam, ut verum fatear, ne plenissimam quidem variarum lectionum farraginem multum utilitatis ad haec carmina emen-

danda habituram credo, quorum plurimae gravissimaeque corruptelae cum omnibus codicibus antiquiores sint, totum fere critici munus ad divinandi artem redire apertum est.

His ante hos quattuor menses scriptis cum liber meus iam evolare in publicam lucem gestiret, instabant amici ut ne emitterem bucolicos nisi graecorum vocabulorum indice instructos quam fieri posset plenissimo. Facilem me praebui monitoribus; at cum ipse aliis negotiis districtus essem, mandavi rem Fridrico Spironi, viro graece doctissimo, qui tanta diligentia susceptam provinciam administravit, ut omnium desideriis satisfactum credam. Haec dum aguntur prodiit editionis ab Ahrensis expectatae volumen primum, quo raptim perlustrato facile intellexi, si omnia quae in illo acutissimi viri opere vel laudanda vel non laudanda mihi viderentur, accuratius examinare vellem, totum mihi librum scribendum esse; a qua re cum plures ob causas abhorreret animus, mediam tenui viam et in supplemento adnotationis tum ea indicavi, quae mihi cum Ahrensis communia esse vidissem (neque enim in paucis locis in eadem opinionum vestigia incidimus), tum de ceteris eius emendationibus commemoravi eas, quae mihi quidem prae reliquis commemoratu dignae esse viderentur. Est autem tanta horum carminum depravatio, ut iterata lectio novas semper dubitationes moveat novosque emendandi conatus provocet. Eius rei quamquam ingentem exemplorum copiam afferre possim, nunc tamen, urgentibus praesertim operis, in duorum locorum commemoratione consistam, de quibus nunc tandem re iterum iterumque perpensa quid statuendum sit intellexisse mihi videor. Horum locorum prior est in Idyll. XV, 50, ubi de Aegyptiis haec verba leguntur

ἀλλήλοισ ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.

Periculosum est innumeras criticorum de hoc versu coniecturas, quarum alia alia est nequior, nova augere eandem fortasse sortem subitura; verum tamen ἀνεργίφθω κύβος. Pro ultima voce codd. alii ἐρείοι vel ἐρειοί, alii ἐρίοι, meliores denique ἐριοί habent. Hinc una inserta literula scribendum videtur

ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.

Caprifici fructus, quos Plinius NH. XV, 19 nunquam maturescere dicit, in putredinem abeunt et esui sunt inhabiles; id per proverbium transferri potuit ad homines inutiles, insipidos, inanes, ac vere translatum esse docet Sophoclis locus, de quo haec scripsit Athenaeus III p. 76 c Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἑλένης γάμῳ τροπικῶς τῷ τοῦ δένδρου ὀνόματι τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν εἰπὼν πέπων ἐρινὸς ἀχρεῖτος ὣν ἐς βρωσιν ἄλλους ἐξερινάξεις λόγῳ· πέπων δ' ἐρινὸς εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ πέπον ἐρινόν. Quae Casaubonus interpretatur *tu cum sis grossus nihili et insipidus, alios verbis increpas tanquam ignavos et insipidos*. Ambigue, sed ut proverbialis color transluceat tamen, dictum est quod apud Martialem habes Epigr. IV, 52 *qui modo ficus eras, mox caprificus eris*. Nec omittendus Persius Sat. I, 25 qui idem nomen ad animi vitium transtulit *nisi — quae semel intus innata est, rupto iecore exierit caprificus*. Iam etiam Hesychii glossa Ἐριοί καινοί, quam acute Hermannus ad hunc ipsum Theocriti locum referendam esse intellexit, tuto emendari potest; scribendum enim Ἐρινοί καινοί. Apertum est glossatorem corruptam scripturam etiam in suo Theocriti codice repperisse; at rectam posuit explicationem, ex scholiis opinor ad h. l. derivatam. Paulo plus honoris caprifico habetur in alio proverbio, sive potius commici poetae versu, in Appendice Prov. I, 73 servato γέρων (leg. πέπων) ἐρινὸς εὐφρανεῖς τοὺς γείτονας, *putris grossi in-*

star alios delectabis, cuius explicatio e Plinī l. l. petenda est. In Sophocleo loco, ut hoc addam, verba ἀχρεῖος ὢν ἐς βρωῶσιν interpolatoris esse videntur, non poetae, cuius fragmentum ita constituendum suspicor πέπων | ἐρινὸς ἄλλους ἐξερινάζεις λόγω, i. e. *tu ignavae et inutilis caprifici instar aliis ut item ignavos et inutiles se praestent oratione persuades*. Quae ad caprificationem (ἐρινασμόν) spectant, qua fuerunt qui ficos corrumpi et insipidas fieri crederent. Vid. Theophrastus de c. plant. II, 9. Cobetus Var. Lect. p. 289, qui praeter ἀχρεῖος reliqua pro genuinis habuit, locum ita edidit πέπων ἐρινὸς ὢν | ἐς βρωῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγω, quod interpretatur φαῦλος ὢν ἄλλους ἐκφανλίζεις. At sublata voce ἀχρεῖος, quid ἐς βρωῶσιν significet, vix intellegas.

Alter Theocriti locus, de quo dicturus eram, legitur in Idyll. XVII, 77

μυρίαί ἄπειροί τε καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
λήιον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὕμβρω.

Haec aut corrupta aut perverse dicta sunt. Continentibus (ἡπείροις) non gentes opponendae erant, sed insulae, ut fecit e. c. Callimachus h. in Cer. 267 πόντες ἡπειροί τε καὶ αἰὲν περιναίετε νῆσοι. Certum item corruptelae indicium est quod in altero versu codd. non ὀφελλόμενον habent, sed ὀφελλόμεναι. Multum autem falleretur qui una alterave vocula mutanda suam loco sanitatem restitui posse opinaretur, ex quo genere Ahrensii est correctiuncula, ἀπείρου γύαι pro ἄπειροί τε καὶ a poeta scriptum esse suspicantis. Quo quid aliud lucramur quam versum elumbem et orationis speciem nec satis emendatam neque elegantem? Eum vero non ineptum dicerem, qui aut totum hemistichium e turpi interpolatione librarii, qui obscurata in anti-

quissimo codice verba legere nequiret, profectum esse, poetam autem in hanc aliquid sententiam scripsisse existimaret:

μυρίαι ἄπειροι καὶ μυρία εἰν ἄλλι νᾶσοι,

aut qui post eum de quo agitur versum compluscula excidisse coniceret, ut haec fuerit sententiarum series: plurimae continentes cum innumerabili hominum multitudine Ptolemaei imperio subiectae sunt, plurimae item insulae, quae omnes

λήιον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμεναι Διὸς ὕμβρω,

sed nulla omnium provinciarum Aegyptum fertilitate superat.

Scriebam Berolini mense Martio a. MDCCCLVI.

CORRIGENDA

Praeter errores in supplemento adnotationis indicatos haec corrigenda sunt. P. 114, 13 pro *παρεόντας* corr. *παρεόντος* 193, 6 pro V, 13 corr. vs. 13 211, 11 post voluit pone comma 216, 11 corr. *ἄμμε* 231, 15 *οὔκ* 238, 4 a fin. post 107 pone comma 289, 7 post enim adde et 290, 15 a fin. corr. *denulcendi* 293, 11 *νοῦν* 326, 6 a fin. *εἰμί* 419, 14 Porsonus 429 notam ad vs. 34 ita scribe: Ita cod. N, quod recepi, vulgo *ποτὶ δέ*. 435 in nota ad vs. 105 dele verba 'quem male secutus sum' 492, 9. 10 a fin. *ὀπιπτεύσει*

PROLEGOMENA

DE POESI BUCOLICA ET DE THEOCRITO

I

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ

Θεόκριτος ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητῆς Συρακούσιος ἦν τὸ
γένος πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησι

Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις;
5 ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδης ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ
σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξ-
αγόραν καὶ μητέρα Φίλινναν. ἀκουστῆς δὲ γέγονε Φιλητᾶ
καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν
καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Ἀάγου. περὶ
10 δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν εὐφυῆς γενόμενος πολλῆς
δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος κα-
λούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

II

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΤ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΤΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ βουκολικὰ γράσιν ἐν Λακεδαιμόνι εὐρεθῆναι καὶ
15 περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστῶ-

3. αὐτός] Idyll. VII, 21. 9. Ἀάγου G. Dindorfius, Λαγωῦ vulgo.
15. συνεστῶτων?

των ἔτι καὶ φρόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων ἐνέ-
στη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος. τῶν δὲ παρθένων
ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχήν, ἀγροῖ-
κοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἰδίαις ῥοδαῖς τὴν Ἀρ-
τεμιν ἔμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρεστῆς γε- 5
νομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐρυνάχθη. ἄλλοι δὲ
τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον
ῥοδῆναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Ὀρέστη γὰρ ἐκκομίζοντι
τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρη-
σμὸς ἐξέπεσεν ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν 10
ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας
τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις * διαχώροις πο-
ταμοῖς, ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ
ἐπιχώριοι τὴν θεὰν ἰδίους ἔσμασιν ἀνμνήσαντες ἔθει
τὴν πρῶτην παρέδωκαν εὔρεσιν. ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος 15
τοιούτος. στάσειώς ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις καὶ
πολλῶν πολιτῶν διαφθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλὴ-
θους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἀρτεμὶς αἰτία γεγο-
νέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα
κομίσαντες, γεγυθότες ἔμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συν- 20
ῆθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ῥόδων· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος
γενέσθαι καὶ τοῖς ἐφεξῆς.

III

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ βουκολικά ἔχει διάφορον τὴν τῶν ποιημάτων
ἐπιγραφὴν· καὶ γὰρ αἰπολικά ἐστὶ καὶ ποιμενικά καὶ 25

5. ἀρίστης ante Reiskium.

8. ῥοδῆναι ante Schaeferum.

μικτά. τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζῴου· διὸ καὶ βουκολικὰ εἴρηται πάντα. λέγεται δὲ βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλάνειν, ἣ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κολοῦειν ἀτιμαγελώσας, ἣ τῶν βοῶν
 5 κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. ἄδειν δὲ φασὶν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρημένους θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πῆραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον φέρειν ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπανιῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι καὶ κέ-
 10 ρατα ἐλάφων προκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· ἀκκῆινον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιουκίδας χωρεῖν ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· ἄδειν δὲ καὶ ἄλλα τινα
 15 παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα καὶ εὐφρημοῦντας ἐπιλέγειν
 δέξαι τὰν ἀγαθὰν τίχην, δέξαι τὰν ὑγίειαν,
 ἂν φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

IV

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΗΙ ΑΘΡΟΙΣΕΙ
 ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

20 Βουκολικαὶ μοῦσαι σποράδες ποκά, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
 ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

V

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὅς τάδ' ἔγραψα,

4. legebatur κωλύειν. 6. ἄδειν Schaeferus, ἔδοντας Hermannus, διδόναι vulgo. 17. ἂν ἐκαλέσσατο] v. Bergkium P. L. p. 1035.

εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίῳ,
 υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·
 μοῦσαν δ' ὀθνεῖν οὔτιν' ἐφειλκυσάμην.

VI

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, 5
 δραματικόν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ βονκολικὸν ποίημα μῦγ-
 μά ἐστι παντὸς εἶδους καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ
 χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς γράσεως, ποτὲ μὲν συγκεί-
 μενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ
 ἐκ μικτοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχη. εἰς ὅσον δ' οἷόν τέ ἐστιν, 10
 αὕτη ἢ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἦθη ἐκμάσσεται, τερ-
 πνῶς πάνν τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρα-
 κτηρίζουσα. ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἄδρὸν καὶ ὑπέρ-
 ογκον τῆς ποιήσεως.

VII

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΤΙΔΑ.

15

Θεόκριτος, Χῖος — ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Θεόκριτος,
 Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμιλῶν. Συρακούσιος,
 οὗ δὲ φασὶ Κῶν, μετώκησε δὲ ἐν Συρακούσαις. οὗτος
 ἔγραψε τὰ καλούμενα βονκολικά ἔπη δωρίδι διαλέκτῳ.
 τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα, Προιτίδας, 20
 Ἑλπίδας, ὕμνους, ἡρωίνας, ἐπικήδεια, μέλη, ἐλεγείας,

8. post γράσεως vulgo additur μᾶλλον δὲ τῆς γράσεως. 10. post
 μικτοῦ vulgo additur ἥγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ. 21. ἐπι-
 κήδεια μέλη coniunctim scribebatur ante Heckerum Comm. de Anth. Pal.
 p. 53.

λάμβους, ἐπιγράμματα. ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι βου-
κολικῶν ἐπῶν ποιηταί, Θεόκριτος οὐτοσί, Μόσχος Σικε-
λιώτης καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἔκ τινος χωριδίου καλὸν-
μένου Φλώσσης.

5

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ.

I

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Λάφριν γράφεται, ὅς διὰ μὲν
τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζῶντος
αὐτοῦ μνημονεύει. ὅμως τοῦτο προτέτακται διὰ τὸ χα-
ριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετά-
10 χθαι· καὶ Πίνδαρος, ἀρχομένου δ' ἔργου, φησί,
πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. ἔστι δὲ ἀμοι-
βαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένον τοῦ ποιητι-
κοῦ προσώπου. τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ·
ποιμὴν δὲ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ
15 τὸ ὄνομα οἷα ἔστι γνωστόν.

Ἄλλως. ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς
ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ αἰπόλος [ἦτοι Μενάλας
ἢ καὶ Κομάτας]. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μά-
20 λιστα δὲ ἀνειμένη καὶ χθαμαλῇ δωρίδι παρὰ τὴν Ἐπι-
χάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ αἰολίδος.

Ἄλλως. ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος δωρίδι διαλέκτῳ
κέχρηται τῇ νέᾳ. δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ καὶ νέα· καὶ ἡ
μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἔστι καὶ ὑπέρογκος καὶ οὐκ εὐ-

7. τοῦ ἐξῆς] τῶν ἐξῆς? 20. τὴν Schaeferus, τοῦ vulgo, τὴν τοῦ
Valckenarius. 24. καὶ ὑπ. — εὐνόητος addidi e cod. Par. apud Bois-
sonadum Anecd. III p. 202.

νότος, ἡ δὲ νέα, ἥ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα καὶ ἐνζολωτέρα.

II

Ὑπόκειται Σιμαίθα Ἀέλφιδος Μινδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαιστρᾷ ἢ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινος θεραπαί- 5 νης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάρχειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

10

III

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστῆς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον 15 γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. τὰ δὲ πράγματα εἶη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἶη, ὡς 20 ὁ Μούνατός φησιν ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα

ἥ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. φέρει δὲ ὁ ἐπικωμύων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ 25

9. ἀπειροκάλως [προσέθηκεν οἷς] ἐκ τῶν Duebnerus. 20. οὐκ ἂν ἐνείη vel φανείη Geelius.

δυσθυμίας τὸν βίον καταλῦσαι προήρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. τὸν Τίτυρον οἷ μὲν κύριον οἷ δὲ σάτυρον εἶναι φασί. τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἷονται κωμᾶζειν, Σμιχίδην καλοῦντες.

IV

- 5 Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῖς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἰγώνος, ὃν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι
10 ἰσχυρόν ὄντα, ὡς ἀγωνίσσεται, τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον καὶ λέγοντα ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου καὶ εἰσι λεπτοί. τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγωνὺς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ,
15 ἀλλὰ πολὺ νεώτερος, εἴγε Μίλων τῇ ἑβδόμῃ καὶ ἑξακοστῇ Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ, Θεόκριτος δέ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν ραδ' Ὀλυμπιάδα ἤχμαζεν.

V

- Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικόν καὶ ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας
20 δι' ἀμοιβαίων ποιμῆν καὶ αἰπόλος. δραματικώτερον δὲ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας, τοῦ δὲ

3. διὰ τοῦ σιμοῦ] ἀπὸ τοῦ σιμοῦ? an διὰ τὸ σιμός? 4. post καλοῦντες quae vulgo adduntur ἢ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ, ex argumento ad Idyll. XIII huc translata esse vidit Duebnerus. 15. καὶ ἑξακοστῇ addidit Valckenarius. 17. ραδ' ante Casaubonum.

ποιμένο^ς Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Σιβάργτου νέμει τὰ
 Θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρη^ν ἐρωμένη^ν Ἀλ-
 κίππην, ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. ἀλλήλους οὖν
 προκαλοῦνται περὶ εἰμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς
 νίκης τίθενται ὁ μὲν αἰπόλος τράγον ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν, 5
 Μόρσωνα δὲ τῶν ῥόδων κριτὴν αἰροῦνται. τελεσάντων δὲ
 τὴν ἄμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην
 ἀπονέμει. ὁ τοίνυν αἰπόλος μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γε-
 νόμενος καὶ γεγηθὼς προσδιαλέγεται ταῖς αἰξὶ καὶ τὴν
 τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξὶν ὅρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, 10
 ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς νύμφαις εὐτρεπίζων.

VI

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί. Λα-
 μοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημ-
 βρίας εἰς ἓν τὰ Θρέμματα συνελαύνουσι καὶ ἀμοιβαίως
 τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύνλωπος πρὸς Γαλατείαν ἔρωτα 15
 ἀμφοτέρω^ι ἔδουσι. καὶ ὁ μὲν Δάφνις προσδιαλέγεται
 τῷ Κύνλωπι περὶ τῆς Γαλατείας, ὁ δὲ Λαμοίτας ὑπο-
 κρίνεται τὸν Κύνλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσ-
 ὤπου τοῦ Πολυφήμου. τὰ πρᾶγματα δὲ εἰσιν ἐν Σικελίᾳ,
 ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρκα- 20
 τον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίῳις καὶ ἀλλαχοῦ· δύναιται
 δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Δοῦρις φησὶ
 διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπλήθειαν καὶ τοῦ γάλακτος
 [ἄφθονίαν Πολύφημον] ἰδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ
 Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα καὶ 25
 μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν ἀναπλάσαι ὅτι Πο-
 λύφημος ἦρα Γαλατείας.

17. ὑποκρίνων ante Schaeferum. 24. ἀφθονίαν Πολύφημον addidi.

VII

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον τοῦτο Θαλίσια, τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῶ. ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Ἀνκωπέως υἱοῖς·
 5 καὶ κληθεὶς ἐπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλῦσια Δῆμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Ἀνκίδα τῷ Κνδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. ἦρα δὲ ὁ μὲν Ἀνκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος
 10 Μντιληναίου, ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Ἀνκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

Ἄλλως. ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῶ ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Ἀνκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλῦσια Δῆμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐ-
 15 κρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ ὡς Μοῦνατος φησὶ μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

VIII

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας, ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλλας ποιμὴν ἐλληφρότες κριτὴν αἰπό-
 20 λον· ἔπαθλον δὲ τεθεύκασιν τὰς σύριγγας.

Ἄλλως. τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ, ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλλας καὶ Δάφνις εἰς ἔριν βουκολικῶν ᾠσμάτων καταστάντες εἵλοντο κριτὴν τινα, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς
 25 ἰδίας σύριγγας. προσέτι δὲ ὁ κριτὴς Δάφνιν εὖ μάλα ᾔσαντα προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν· Σωσίθεος δὲ

25. δὲ κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ᾔσας ante Duebnerum.

Δάφνιν ... γενόμενον, ἔφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκην ἔδογοντα Πανὸς καὶ νυμφῶν κρινάντων γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλὸς ἐπὶ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν μουσικὴν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν. μικτὸν διηγηματικόν. 5

IX

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας ἐφίστανται· νομιεὺς δέ ἐστιν ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκα, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν. οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκην τοῦτον ὄντα Σικελὸν τὰ ἐπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὃν φησὶν Ἑρμυσιάνᾳ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐλίππης, καὶ 10 διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι. προλογίζει ὁ ποιμὴν. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τὸν αὐτὸν ὃν προσέπε Μενάλκην πάλιν φησί (τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας), ἡ ἕτερον Μενάλκην βουκόλον.

X

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδιλλιον Ἑργατῖναι ἢ Θερ- 15 σταί· ἄδηλον δὲ ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δέ ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αἰλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε Θεραπαινίδος εἴτε Θυγατρὸς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θε- 20 ρίζοντα ἔσκωπτε. τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζειν αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν καλαμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ λεπτή καὶ ἀνάκωλος. Βάττος δέ, ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλορρημονῆς, 25

4. μουσικὴν Vulc., λυρικὴν vulgo, quod in Alex. Anal. p. 250 αὐλητικὴν scribebam. 9. τὰ add. Schaeferus. 25. μεγαλορρημονήσης?

ἔφη αὐτῷ· τιτλὸς γὰρ οὐ μόνον ὁ πλοῦτος ἀλλὰ καὶ ὁ
 ἔρως. ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἔρω-
 μένην αὐτοῦ ἦσεν ᾧδῃν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἐτέραν
 αὐτὸς ἀναβάλλεται περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτνέροσου
 5 τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνείλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ
 θερύζειν. ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ἄδειν
 τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγείσθαι τῇ μητρὶ
 κατὰ τὸν ὄρθρον. προλογίζει Μίλων.

XI

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γα-
 10 λατεία ἔρωτα δι' ᾧδῃς. προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος
 ἱατρῷ Νικίᾳ Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν
 Ἐρασιστράτου ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. μέμνηται δὲ τοῦ
 Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

Ἄλλως. ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. ὑπόκειται Πο-
 15 λύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας καὶ ποιῶν τὸν
 ἐπὶ τῇ Γαλατεία ἔρωτα δι' ᾧδῃς. προσδιαλέγεται δὲ ὁ
 Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποι-
 ημάτων φέρεται ἀντιγεγραμμένον πρὸς Θεοκρίτου Κύ-
 κλωπα, οὗ ἡ ἀρχή

20 ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες
 πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.
 [ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια.] γέγονε δὲ συμ-
 φοιτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλησίον, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ
 Ἐφέσιος ἐν τῇ ἱατρῶν ἀναγραφῇ.

15. ποιμαίνων? 18. legebatur ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, Schaeferus τῷ Θεοκρίτου Κύκλωπι. 20. Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες] de hiato v. ad Idyll. XXIII, 42. 21. πολλίκι Call. quod nescio an edito praestet. 22. verba quae uncis inclusi, cum hoc loco ferri non possint, fortasse post ἀναγραφῇ ἢ reicienda sunt.

XII

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδίλλιον Αἴτας, γέγραπται δὲ
 ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου
 πρὸς ἐρώμενον. ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς
 ἐρωμένους αἴτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκ- 5
 μὰν τὰς ἐπεράστους χορδὰς αἴτιας λέγει· οἳ δὲ φασὶν
 αἴτας τοῖς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου, ἢ αἴτας
 οἶονεὶ μὴ ἰταμούς· ἢ αἴτας ὁ σύμπνοιος καὶ συναΐτης καὶ
 συμπολίτης. εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιο, αἴτης ἂν λέ-
 γοιτο ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῇ ἀγαπῶν- 10
 τι· ἐκτίθεται δὲ πῶς ὁ ἐρῶν καὶ οὐ φρίδεται θεασάμε-
 νος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὔχεται δὲ τῶν δύο
 ψυχῶν ἀρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι καὶ φιλίας ἀσφάλειαν
 μέχρι τέλους παραμένουσιν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ
 μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν λέγοντες ἐκ 15
 τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτούς, οὔτινες ἀμοιβὴν
 φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς
 Μεγαρεῖς ἐπὶ τῇ τετιμημένῃ Διοκλέα ὑπερασπίσαντα
 τοῦ ἰδίου ἐρωμένου ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπε-
 σόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐ- 20
 τὸν δημοσίᾳ καὶ τιμᾷ ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῇ ποι-
 εῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι, τὸν
 δὲ καταφιλήσαντά τινα ἥδιστον, τοῦτον ἐπὶ τῶν ἄλλων
 στεφανοῦσθαι.

1. ὑπόθεσις Ἐρατοσθένους add. e codd. Vat. 6. χορδὰς αἴτιας]
 V. Bergkium P. L. p. 657. 11. ἐρῶν εὐφραίνεται θεασάμενος, sive
 ἐρῶν ... ἥθεται θεασάμενος Duebnerus. 20. εἰς πόλεμον [ἀποθα-
 νεῖν]?

XIII

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὑλας. πάλιν δὲ
 τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτί-
 θεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὑλαν καὶ Ἡρακλέα, τοῦ μὲν Ὑλα
 τὴν ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἀρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν
 5 πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὑλα βάσανον. ἰστέον ὅτι ὁ
 Ὑλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ Λεῦποπος, οὗ ἦρα
 Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ μὲν ὑπὸ
 Ῥαδαμάνθυος, οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρώωνος καὶ
 Θεστιάδου. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ. ἀμφιβάλ-
 10 λουσι τίνος υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χά-
 ους καὶ Γῆς, Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης, Ἀκουσί-
 λαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος, Ἀλκαῖος Ἰριδος καὶ Ζεφύρου,
 Σαπφῶ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων.

XIV

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ὑπόθεσις ἐστὶ καταστάσεως
 15 ἐρωτικῆς [καὶ κοινῆς], τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυ-
 νὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινί, κατα-
 φρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θωνόχου δὲ τινος ἑταίρου
 προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνον . . . δικαίως εἰσάγεται καὶ
 προλέγει. τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ.

XV

20 Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσαις ἢ Ἀδω-
 νιάζουσαι, τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. ὑπο-
 τίθεται γὰρ τινὰς Συρακουσίας τὸ γένος ἐπιδημούσας ἐν

6. Λεῦποπος Geelius, δρυτόμου vulgo. 8. καὶ Θεστιάδου]? 9. ἡ
 ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ] vide supra ad p. 7, 4. sequentia ex integro-
 ribus scholiis ad vs. 2 huc translata sunt. 10. υἱὸν [λέκτεον] τὸν?
 12. Ἔρωτος ante Gaisfordum.

Ἀλεξανδρείᾳ καὶ κατὰ σύνταξιν ἐπὶ Θέαν ἐξιούσας τῆς
 πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδωνίδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς
 Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον
 οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς ἁδωνίοις καλουμένοις (ἐορτὴ
 δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδωνίδος τελουμένη) κοσμεῖν εἰδωλα τοῦ 5
 Ἀδωνίδος καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν
 κομίζειν. παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ πα-
 ραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν Θέαν. παρέπλασε δὲ
 τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφροσι θεωμένων τὰ ἴσθ-
 μια. ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικῆς προσώπου· 10
 καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται ἢ τε Γοργὼ καὶ ἡ Πραξι-
 νόη καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπεινα. ἄρχεται δὲ Γορ-
 γῶ. προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρ-
 εισάγονται, γραῦς τις, ἀνὴρ, καὶ γυνὴ ἀοιδός.

XVI

Τοῦτο τὸ εἰδυλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱερο- 15
 κλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. κατέσχε δὲ τὴν
 ἀρχὴν στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ φθει-
 ρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀναγορευθῆναι [με-
 τὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος]. μηδὲν οὖν εἰλη-
 φῶς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδυλλιον τοῦτο 20
 πεποίηκε καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ
 Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν
 δύο κιβώτια, τὸ μὲν χαρίτων τὸ δὲ διδόντων. ὅτε οὖν
 τις πρὸς αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέ-

9. θεμένων ante Valckenarium, θαμένων Ahrens. 18. μετὰ —
 Γέλωνος] secludenda haec esse vidit Geelius, pro Ἱέρων scribens Ἱερώ-
 νυμος. 23 et p. 15, 2. δοθέντων Wytttenbach ad Plutarchum S. N. V.
 p. 58.

ρειν τὰ ζιβώγια. εὐρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν διδόντων πλήρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκότητετο.

XVII

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν φιλάδελφον
5 γέγραπται. Ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. ὁ δὲ φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Ἀάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μούνατος τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου καταβιβάζων εἰς τὸν φιλοπάτορα, τοσοῦτον χρόνον μαχόμενος διαστήματι.

XVIII

10 Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον ἐπιγράφεται Ἑλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῇ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου. τῶν δὲ ἐπιθαλαμίων τινὰ μὲν ἔδεται ἐσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικά, ἅτινα ἕως μέσης νυκτὸς ἔδουσι· τινὰ δὲ ἥρθηα, ἃ καὶ προσαγορεύ-
15 εται διεγερτικά. ἔδουσι δὲ τὸν ἐπιθαλάμιον αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἑξακούηται, λανθάνῃ δὲ κορυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς.

XXVIII

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον σύγκειται εἰς ἡλακάτην ἑλεφαν-
20 τίνην, ἣν πλέων εἰς Μίλητον ὁ Θεόκριτος πρὸς Νικίαν τὸν ἱατρὸν δῶρον ἐκόμιζε τῇ τούτου γυναικὶ Θεογενίδι. γέγραπται δὲ αἰολίδι διαλέκτῳ παρὰ τὸ σαπφικὸν ἐκαδεκασύλλαβον τό

8. καταβιβάζων Hemsterhusius, ἀναβιβάζων vulgo. 22. legebatur ἐνδεκασύλλαβον.

δοδοπάχες ἀγναὶ Χάριτες δεῦτε Διὸς κόραι.
ὁ δὲ λόγος πρὸς τὴν ἡλακᾶτην.

XXIX

Γέγραπται τοῦτο εἰς παῖδα ἀποστρεφόμενον τὴν τοῦ
φιλοῦντος φιλίαν· διὸ καὶ ἐλέγχειν αὐτὸν πειρᾶται ὥς
μὴ σπουδαίως πρὸς τὴν φιλίαν αὐτοῦ διακείμενον. τὸ 5
δὲ μέτρον τοῦτο σαπφικὸν πεντάμετρον τεσσαρεσκαίδε-
κασύλλαβον.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

I

ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΙΔΗ

ΘΥΡΣΙΣ

Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τήνα
ἅ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται, ἅδὺ δὲ καὶ τὴ
συρίσδες. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.
αἶκα τῆνος ἔλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῇ·
5 αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
ἅ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξης.

ΛΙΠΟΛΟΣ

ἄδιον ὦ ποιμᾶν τὸ τεδὸν μέλος ἧ τὸ καταχές
τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
αἶκα ταὶ μοῖσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
10 ἄρνα τὸ σακίταν λαψῇ γέρας· αἶ δέ κ' ἀρέσχη
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἐξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ

λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς αἰπόλε τεῖδε καθίξας,
ὥς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἶ τε μυρῖκαι,
συρίσδεν· τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε δοκευσᾷ.

ΑΙΠΟΛΟΣ

οὐ θέμις ὦ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινὸν οὐ θέμις ἄμιν 15
 συρίσδεν. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἧ γὰρ ἀπ' ἄγρας
 τανίκα κεσμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρός,
 καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὴν κάθηται.
 ἀλλὰ τὸ γὰρ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγε' αἰεδες
 καὶ τᾶς βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἵκεο μοίσας, 20
 δεῦρ' ὑπὸ τὰν πετέαν ἐσδώμεθα τῷ τε Πριήπῳ
 καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναντίον, ἅπερ ὁ θῶκος
 τῆρος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρυές. αἱ δὲ κ' αἰείσῃς
 ὥς ὅκα τὸν λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
 αἴγᾳ τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι, 25
 ἃ δὴ ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας,
 καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεί κηρῶ,
 ἀμρῶες, νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον,
 τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρύεται ὑψόθι κισσός,
 κισσὸς ἐλιγρύσῃ κεχροῖσμένος· ἃ δὲ κατ' αὐτόν 30
 καρπῶ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
 ἔντοσθεν δὲ γυνὰ τι θεῶν δαίδαλμα τέτυκται,
 ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπνη. παρ δὲ οἱ ἄνδρες,
 καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 νεικίουσ' ἐπέεσσι. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς· 35
 ἀλλ' ὅκα μὲν τῆρον ποτιδέρεται ἄνδρα γελᾶσα,
 ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἷ δ' ἐπ' ἔρωτος
 δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 τῶς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
 λεπράς, ἐρ' ἅ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει 40
 ὁ πρέσβυς κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἐοικώς·
 φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιτεύειν,

- ὧδέ οἱ ψόδηκ' ἀντ' ἀλγένας πάντοθεν ἴνες
 καὶ πολλοὶ περ ἔόντι, τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἔβας.
 45 τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος
 περκαῖσι σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἁλώα,
 τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει
 ἥμενος· ἀμφὶ δέ νιν δὴ ἁλώπεκες ἅ μιν ἀν' ὄρχως
 φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἅ δ' ἐπὶ πῆρα
 50 πάντα δόλον τεύχοισα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
 φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
 αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκοισι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν
 σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πῆρας
 οὔτε φρετῶν τοσσῆνον ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 55 παντῇ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὕγρὸς ἄκανθος.
 αἰολικόν τι θέημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
 τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
 ὦνον καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
 οὐδέ τί πω κοτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
 60 ἄχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
 αἶκα μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ἕμνον αἰείσης.
 κοῦτι τυ κερτομέω. πόταγ' ὄγαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
 οὔτι παρ' εἰς αἶδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ

- ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 65 Θύρσις ὅδ' ὥς Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἅδ' ἅ φρονά.
 πᾶ ποτ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνης ἐτάκετο, πᾶ ποκα νύμφαι;
 ἢ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα; ἢ κατὰ Πίνδῳ;
 οὐ γὰρ δὴ ποταμῷ γε μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπιω,
 οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
 70 ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
τῆνον χῶκ δρυμοῖο λέων ἔκλανσε θανόντα.

ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι φίλαι ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
πολλαί οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
πολλὰ δ' αὖθις δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 75

ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι φίλαι ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
ἦνθ' Ἐρμῆς πρᾶτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δέ 'Δάφνι,
τίς τυ κατατρύχει; τίνας ὦγαθὲ τόσσον ἐρᾶσαι;
ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ὥπόλοι ἦνθον. 80
πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος
κῆρυγας 'Δάφνι τάλαν τί τυ τάκεαι; ἃ δέ τε κῶρα
πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.

ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι φίλαι ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
ζατεῖ σ'. ἃ δύσερός τις ἄγαν καὶ ἀμάχανός ἐσσι. 85
βοίτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
ὥπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
καὶ τὸ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῇ τὰς παρθένους οἷα γελᾶντι,
τάκεαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις. 90

ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι φίλαι ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
τῶς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
ἄνιε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνε μοίρας.

ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
ἦνθ' ἔγε μὰν ἀδεῖα καὶ ἡ Κύπρις γελώσασα, 95
λάθρια μὲν γελώσασα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχουσα,
κῆρυγας 'τὴν θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγίξειν·
ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέῳ ἐλνγίχθης;

ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι πάλιν ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

100 τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείβeto 'Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
ἦδη γὰρ φράσθη πάνθ' ἄλλιον ἄμμι δεδύκειν;
Δάφνις κῆν αἶδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι.

ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι πάλιν ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

105 οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν,
ἔρπε ποτ' Ἀγρίσαν. τῆνι δρῦες, ὧδε κύπειρος.
ὠραῖος χῶδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομείει

110 καὶ πτωκας βάλλει καὶ θηρία πάντα διώκει.

ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι πάλιν ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

αἴτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἄσπον ἰοῖσα,
καὶ λέγε 'τὸν βοῦταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχην μοί'.

λήγετε βουκολικᾶς μοῖσαι ἵτε λήγετ' ἀοιδᾶς.

115 ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὦρεα φωλάδες ἄρκτοι,
χαίρεθ'. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρεθούισα,
καὶ ποταμοὶ τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ἔδωρ.

λήγετε βουκολικᾶς μοῖσαι ἵτε λήγετ' ἀοιδᾶς.

120 ὦ Πὰν Πὰν εἴτ' ἐσσι κατ' ὦρεα μακρὰ Λυκαίῳ,
εἴτε τὴ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
τὰν Σικελάν, Ἑλίκᾳ δὲ λίπε ῥίον αἰπύ τε σᾶμα
τῆνι Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

λήγετε βουκολικᾶς μοῖσαι ἵτε λήγετ' ἀοιδᾶς.

125 ἐνθ' ὦναξ καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνονιν
ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν·
ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς αἶδος ἔλκομαι ἦδη,

107 ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Λάφνις ἐγὼν ὅδε τῆρος ὃ τὰς βόας ὥδε νομεύων,
 Λάφνις ὃ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιας ὥδε ποτίσδων. 130

λήγετε βουκολικᾶς μοῖσαι ἕτε λήγετ' αἰοιδᾶς.
 νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 ἅ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
 πάντα δ' ἑναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄγνας ἐνείκαι,
 Λάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὼς κύνας ὠλαφος ἔλκοι, 135
 κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι δαρίσαιντο.

λήγετε βουκολικᾶς μοῖσαι ἕτε λήγετ' αἰοιδᾶς.
 χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀνεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
 ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λῖνα πάντα λελοῖπει
 ἐκ μοιρᾶν, χῶ Λάφνις ἔβα ῥόον· ἔκλυσε δῖνα 140
 τὸν μοίσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

λήγετε βουκολικᾶς μοῖσαι ἕτε λήγετ' αἰοιδᾶς.
 καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας
 σπείσω ταῖς μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλὰκι μοῖσαι,
 χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ῥεῶ. 145

ΑἰΠΟΛΟΣ

πλήρῃς τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο,
 πλήρῃς τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις
 ἀδεῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τύγα φέρετερον ἄδεις.
 ἡνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος ὥς καλὸν ὄσδει·
 ὥρᾶν πεπλυσθαι νιν ἐπὶ κρᾶναισι δοκησεῖς. 150
 ὦδ' ἔθι Κισσαίθᾳ· τὸ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
 οὐ μὴ σκιρτασεῖτε, μὴ ὃ τράγος ὕμνιν ἀναστῇ.

ἄρχετε βουκολικᾶς μοῖσαι φίλοι ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 128

II

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑΙ

- Ἦ* μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστιλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
 στέψον τὰν κελέβαν φοινικίῳ οἶδός ἀώτρῳ,
 ὥς τὸν ἐμὸν βραδὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
 ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδὲ ποθίκει,
 5 οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
 οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
 ἦρχετ' ἔχων ὃ τ' ἔρως ταχινὰς φρένας ἅ τ' ἀφροδίτα;
 βασιεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαιίστραν
 αἴριον, ὥς νιν ἴδω καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
 10 νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ Σελάνα
 φραῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταεῖσομαι, ἄσυχε δαῖμιον,
 τῇ χθονίᾳ θ' Ἑκάτῃ, τὰν καὶ σκέλακες τρομέοντι
 ἐρχομένην νεκίων ἀνά τ' ἡρία καὶ μέλαν αἶμα.
 χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει
 15 φάρμακα ταῦτ' ἔρδοισα χερεῖονα μήτε τι Κίρκας
 μήτε τι Μηδείας μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
 Ἴνγξ ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 ἄλφιτά τοι προῖτον πνρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
 Θέστιλι. δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 20 ἦ ῥά γέ τοι μυσσὰ καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτνγμαι.
 πάσδ' ἅμα καὶ λέγε 'ταῦτα τὰ Δέλφιδος ὁστέα πάσσω'.
 Ἴνγξ ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφιδις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
 αἴθω· χῶς αὐτὰ λακεῖ μέγα κάκπυρίσασα
 25 ἐξαπίνης ἄφθῃ, κοῦδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,

οὔτω τοι καὶ Δέλφεις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνει.

Ἰυγξ ἔλκε τὸ τῆγον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

ὥς τοῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὲν δαίμονι τάκω,

ὥς τάκοιθ' ἐπ' ἔρωτος ὁ Μένδιος αὐτίκα Δέλφεις.

χῶς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, 30

ὥς τῆγρος δινοῖτο ποθ' ἀμετέραιοι θυραῖσιν.

Ἰυγξ ἔλκε τὸ τῆγον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὸ δ' Ἀρτεμι καὶ τὸν ἀναιδῆ

κινήσας κ' ἀδάμαντα καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.

Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύνονται. 35

ἂ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὥς τάχος ἄχει.

Ἰυγξ ἔλκε τὸ τῆγον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

ῥήϊδε σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·

ἂ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρων ἐντροσθεν ἀνία,

ἀλλ' ἐπὶ τήνῃ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν 40

ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάροθενον εἶμεν.

Ἰυγξ ἔλκε τὸ τῆγον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

ἐς τρεῖς ἀποσπένδω καὶ τρεῖς τάδε, πότνια, φρονῶ.

εἴτε γυνὰ τήνῃ παρακέκλιται εἴτε καὶ ἀνὴρ,

τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποχὰ Θησέα φαντί 45

ἐν Αἴᾳ λασθῆμεν ἐνπλοκάμῳ Ἀριάδνας.

Ἰυγξ ἔλκε τὸ τῆγον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

ἵππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρχασί· τῇ δ' ἐπὶ πᾶσαι

καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.

ὥς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περάσαι 50

μαινομένην Ἰκελὸς λιπαρᾶς ἔκτροσθε παλαιστρας.

Ἰυγξ ἔλκε τὸ τῆγον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

τοῦτ' ἀπὸ τᾶς γλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφεις,

ὧγὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀργίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.

- 55 αἰαῖ ἔρως ἀνηρέ, τί μεν μέλαν ἐκ χροῶς αἶμα
ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλας πέπωκας;
Ἰυγξ ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
σαύραν τοι τρήσας κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ἐπόμεζον
60 τᾶς τήνω γλιᾶς καθ' ὑπέρτερον, ἧς ἔτι καὶ νῦν
ἐκ θυμῷ δέδεμαι, ὃ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ,
καὶ λέγ' ἐπιφθύζουσα τὰ Δέλφιδος ὁστίᾳ μᾶσσω.
Ἰυγξ ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
νῦν δὴ μούνα ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα διακρίσω;
65 ἐκ τίνος ἄρξωμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
ἦνθ' ἃ τῶνβούλοιο καταφύγος ἄμμιν Ἀναξὼ
ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος, τῇ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα
θηρία πομπεύεσκε περισταδόν, ἐν δὲ λέαινα.
φράξέο μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάννα.
70 καὶ μ' ἃ Θενχαρίδα Θερᾶσσα τροφὸς ἃ μακαρίτις,
ἀγχίθυρος ναίοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσεν
τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἃ μέγαλοιτος
ὁμάρτεν βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
καμφιστεилаμένα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαρίστας.
75 φράξέο μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάννα.
ἰῆδη δ' εὔσα μέσον κατ' ἀμαξιτόν, ἧ τὰ Λύκωνος,
εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
τοῖς δ' ἧς ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειάς,
στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλεόν ἢ τὸ Σελάννα,
80 ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.
φράξέο μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάννα.
χῶς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μεν περὶ θυμὸς λάφθη
δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοῦτε τι ποιητᾶς

τήνας ἐφρασάμαν, οὐθ' ὥς πάλιν οἴκαδ' ἀνήνθον
 ἔγνω· ἀλλὰ μέ τις καπνυρὰ νόσος ἐξάλλαξεν, 85
 κείμεν δ' ἐν κλιντῇρι δέκ' ἅματα καὶ δέκα νύκτας.

φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάννα.
 καί μεν χρώς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλάκι θάψῃ,
 ἔρρεν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες, αἰτὰ δὲ λοιπά
 ὅστι' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οἶκ' ἐπέρασα, 90
 ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον ἄτις ἐπᾶδεν;
 ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἔλασσον· ὁ δὲ χρόνος ἄνετο φεύγων.

φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάννα.
 χοῦτω τᾷ δώλῃ τὸν ἀλαθία μῦθον ἔλεξα
 'εἰ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὔρε' τι μᾶχος. 95
 πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
 τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαιίστραν·
 τηρεῖ γὰρ φοιτῇ, τηρεῖ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάννα.
 κῆπεί κά νιν ἐόντα μάθης μόνον, ἄσυχᾳ νεῦσον 100
 κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδ'·
 ὥς ἐγράμαν· ἃ δ' ἦνθε καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
 εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δὲ νιν ὥς ἐνόησα
 ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κοίτῃ,

φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάννα, 105
 πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ
 ἰδρώς μεν κοχύδεσκεν ἕσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
 οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
 κνυξέονται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
 ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροά πάντοθεν ἴσα. 110

φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάννα.
 καὶ μ' ἐσιδὼν ὥστοργος ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πῆξας,

- ἔζετ' ἐπὶ κλιντῇρι καὶ ἑζόμενος γάτο μῦθον·
 ἥ ῥά με Σιμαίθα τόσον ἔφθασας, ὅσπον ἐγὼ θῆν
 115 πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθασσα Φιλῖνον,
 ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος ἥ με παρῆμεν.
 φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 ἦνθον γάρ κεν ἐγώ, καὶ τὸν γλικὴν ἦνθον ἔρωτα,
 ἥ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
 120 μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσω,
 κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,
 πάντοθε πορφυρέαισι πέρι ζώστραισιν ἐλικτάν.
 φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 καὶ κ' εἰ μὲν μ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαηρός
 125 καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡιθέοισι καλεῖμαι.
 εὖδον δ' εἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
 εἰ δ' ἀλλᾶ μ' ὠθεῖτε καὶ ἅ θύρα εἴχετο μοχλῶ,
 παντῶς κα πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐρ' ἐμέας.
 φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 130 νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀρεῖλεν,
 καὶ μετὰ τὰν Κύπριν τὴν με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἴλεν,
 ὃ γύναι, ἐκκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 αὐτῶς ἡμίφλεκτον· ἔρως δ' ἄρα καὶ λιπαραῖον
 πολλὰκις ἀφραίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει,
 135 φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα,
 σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
 καὶ νύμφαν ἐσόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
 ἀνέροζ'. ὥς δ' ἔπειν· ἐγὼ δὲ οἱ ἅ ταχπειθῆς
 χειρὸς ἐφραψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
 140 καὶ ταχὺ χρώς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται, καὶ τὰ πρόσωπα
 θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε, καὶ ἐψιθυρίσδοιμες ἀδύ.

χῶς καὶ τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέω τι Σελάνα,
 ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμρω.
 κοῦτε τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
 οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῃ. ἀλλ' ἤνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας 145
 μάτηρ τᾶς ἀμᾶς αὐλιστρίδος ἅ τε Μελιξοῦς
 σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτραχον ἵπποι,
 αἷ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροισαι·
 κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὥς ἄρα Δέλφιδις ἐρᾶται.
 κῆτε νιν αὔτε γυναικὸς ἔχει πόθος εἴτε καὶ ἀνδρός, 150
 οὐκ ἔφατ' ἀτρεκέες ἴδμεν, ἀτὰρ τόσον· αἰὲν ἔρωτος
 ἀκράτως ἐπεχεῖτο καὶ ἐς τέλος ἦρχετο φεύγων,
 καὶ φάτο οἷς στεφάνοισι τὰ δώματα τήνα πνυκάσδεν.
 ταῦτά μοι ἅ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής·
 ἦ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοκ' ἐφοίτη, 155
 καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
 νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν οὐδὲ ποτεῖδον.
 ἦ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;
 νῦν μὲν τοῖς φίλτροις κατέθυσά νιν· αἰ δ' ἔτι κά με
 λιπῆ, τὰν αἶδαο πύλαν ναὶ μοῖρας ἀραξεῖ· 160
 τοῖα οἱ ἐν κίστῃ κακὰ φάρμακα φαρμὴ φυλάσσειν,
 ἀσσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
 ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' ὠκεανὸν τρέπε πώλως,
 πότνι· ἐγὼ δ' ἀνυσῶ τὸν ἐμὸν πόνον ὥσπερ ἐπέσταν.
 χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε, χαίρετε δ' ἄλλοι 165
 ἀστέρες, εὐκάλιοι κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

III

ΑΙΠΟΛΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ

- Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, ταὶ δέ μοι αἶγες
 βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαίνει.
 Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν περιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας
 καὶ ποτὶ τὰν κρᾶναν ἄγε Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν
 5 τὸν λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μὴ τυ κορύβη.
 ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
 παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
 ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν εἶμεν,
 νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
 10 ἦνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνώθε καθεῖλον
 ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
 θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν'
 ἃ βομβεῦσα μέλισσα καὶ ἐς τεδὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
 τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν ᾗ τὸ πνυκάσδη.
 15 νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
 μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῶ τέ νιν ἔτραφε μάτηρ,
 ὅς με κατασμήχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρις ἰάπτει.
 ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κνάνοφρον
 νύμφα, πρόσπτεξαί με τὸν αἰπόλον ὥς τυ φιλάσω.
 20 ὦ μοι ἐγὼ τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
 τὸν στέφανον τίλαί με καὶ ἀντίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 τὸν τοι ἐγών, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω
 ἀμυγλέξας καλύκεσσι καὶ εὐδόμοισι σελίνοις.
 τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τηγῶ ἀλεῦμαι,
 25 ὥπερ τὼς θύννωσ σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς·*

καίῃα δὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεδὸν ἀδὺ τέτυκται.
 ἔγνω πρὸν ὅκ' ἔμοιγε μεμναμένῳ εἰ φιλέεις με
 οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξαμένῳ πλατάγησεν,
 ἀλλ' αὖτως ἀπαλῶ ποτὶ πάχεος ἐξεμαράνθη.
 εἶπε καὶ ἅ γραῖα τάλαθ' αἶα κοσκινόμαντις 30
 ἅ πρὸν ποιολογεῖσα Παραιβάτις, οἶνεκ' ἐγὼ μὲν
 τὴν ὅλος ἔγκειμαι, τὴν δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῇ.
 ἦ μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φρυλάσσω,
 τὰν με καὶ ἅ Μέρμινωνος ἐριθακίς ἅ μελανόχρως
 αἰτεῖ, καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὴν μοι ἐνδιαθρύπτῃ. 35
 ἄλλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδησῶ
 αὐτάν; ἄσειμαι ποτὶ τὰν πίπνῃ ὧδ' ἀποκλινθεῖς,
 καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.
 Ἰππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἦθελε γᾶμαι,
 μᾶλ' ἐν χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνεν· ἅ δ' Ἀταλάντα 40
 ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνῃ, ὡς ἐς βαθὺν ἄλατ' ἔρωτα.
 τὰν ἀγέλαν χεὶρ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
 ἐς Πύλον· ἅ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοῖναισιν ἐκλίνθη
 μάτῃρ ἅ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεισιβοίας.
 τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὥρεσι μᾶλα νομεύων 45
 οὐχ οὕτωσ' ὠδωνίς ἐπὶ πλέον ἄγαγε λίσσας,
 ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτερ παστοῖο τίθητι;
 ζαλωτὸς μὲν ἐμὴν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
 Ἐνδυμίων, ζαλῶ δὲ φίλα γύναι Ἰασίωνα,
 ὅς τοσσῆν' ἐκέρησεν ὅσ' οὐ πενσεῖσθε βέβαλοι. 50
 ἀλγέω τὰν κεφαλάν, τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' αἰίδω,
 κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
 ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

IV

N O M E I Σ

ΒΑΤΤΟΣ

Εἰπέ μοι ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἧ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

οὐκ ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

ἧ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμιέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ

ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

5 αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφρατος ὁ βουκόλος ὥχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ

οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφειὸν ὥχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ

καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΥΔΩΝ

φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ

κῆμ' ἔφραθ' ἃ μάτηρ Πολυδεύκεος εἶμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

10 κῶχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθ'ε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ

πείσαι κεν Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῇ.

ΚΟΡΥΔΩΝ

ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι αἶδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

δειλαῖαί γ' αὖται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὖρον.

ΚΟΡΤΔΩΝ

ἦ μὲν δειλαῖαί γε καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

τήρας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται 15
τῶστιά. μὴ πρῶκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΤΔΩΝ

οὐ δ᾿ ἄν ἄλλ' ὅκα μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κώμνθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ

λεπτὸς μὲν χῶ ταῖρος ὁ πύρριχος. εἴθε λάχοιεν 20
τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκα θύωντι
τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοφράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΤΔΩΝ

καὶ μὲν ἐς στομάλιμον ἐλάνεται ἔς τε τὰ Φύσκω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπῃ καλὰ πάντα φέοντι,
αἰγίπυρος καὶ κνίζα καὶ εὐώδης μελίτεια. 25

ΒΑΤΤΟΣ

φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
εἰς αἶδαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἡράσσαο νίκας,
χὰ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται ἂν ποκ' ἐπάξα.

ΚΟΡΤΔΩΝ

οὐ τήνα γ' οὐ νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων 30
δῶρον ἐμὴν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
κῆρ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκροῖομαι εὖ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τὰν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις, ἧ τε Ζάκυνθος ...
καὶ τὸ ποταῖον τὸ Λακίνιον, ἥπερ ὁ πύκτας

Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

35 τηρεῖ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὥρεος ἄγε πιάξας
τῆς ὀπλᾶς κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναῖκες
μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βονκόλος ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ

ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσον ἀπέσβας.
40 αἰαὶ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος ὅς με λελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσει' ἄμεινον.
ἐλπίδες ἐν ζωῶσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσεῶ. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
45 τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ Λέπαργος.
σίτθ' ἅ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
ῥίξῃ ναιὶ τὸν Πᾶνα κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
εἰ μὴ ἄπει τουτῷθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
αἰθ' ἥς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.
50 θᾶσαι μ' ὦ Κορύδων ποτιῶ Διός· ἅ γὰρ ἄκανθα
ἄρμοι μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖται
ταὶ τρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἅ πόρτις ὄλοιτο·
ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

55 ὅσιχόν ἐστι τὸ τύμια καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

εἰς ὄρος ὅκχ' ἔρπης, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε·
ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωνται.

ΒΑΤΤΟΣ

εἶπ' ἄγε μ' ὦ Κορύδων τὸ γερόντιον ἢ ῥ' ἔτι μύλλει
τήναν τὰν κυάνοφρον ξρωτίδα τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ

ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε· πρόαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθών 60
καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρα κατελάμβανον ἄμος ἐνήργει.

ΒΑΤΤΟΣ

εὖ γ' ὦνθρωπε φιλοῖφα. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις
ἐγγύθεν ἢ πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδεις.

V

ΟΔΟΠΟΡΟΙ Η ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΚΟΜΑΤΑΣ

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τόνδε Σιβύρτα
φρεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μεν νάκος ἐχθρὸς ἔκλειπεν.

ΛΑΚΩΝ

οὐκ ἀπὸ τᾶς χρόνας; σίττ' ἀμνίδες. οὐκ ἐσορῆτε
τόν μεν τὰν σύριγγα πρόαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ

τὰν ποῖαν σύριγγα; τὸ γὰρ ποκα δῶλε Σιβύρτα 5
ἐκτάσα σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ

τῶν μοι ἔδωκε Λύκων ὠλεῦθερε. τὴν δὲ τὸ ποῖον
 Λάκων ἐκκλέψας ποτ' ἔβα νάκος; εἶπε Κομᾶτα·
 10 οὐδὲ γὰρ Εὐμαρίδα τῇ δεσπότη ἦς τοι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ

τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνὶκ' ἔθυσεν
 ταῖς νέμφαις τὰν αἴγα· τὸ δ' ὦ κακὲ καὶ τόκ' ἐτάκεν
 βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθρηκας.

ΛΑΚΩΝ

οὐ μὰν οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων
 15 τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος, ἣ κατὰ τήνας
 τᾶς πέτρας, ὦνθρωπε, μανεῖς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ

οὐ μὰν οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὠγαθέ, νέμφας,
 αἶτε μοι Ἰλαοὶ τε καὶ εὐμενέες τελέθουεν,
 οὐ τεν τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλειψα Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ

20 αἶ τοι πιστεύσασαιμι, τὰ Λάφριδος ἄλγε' ἀροίμαν.
 ἀλλ' ὦν αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν, ἔντι μὲν οὐδέν
 ἱερόν, ἀλλ' ἄγε τοι διαείσομαι ἔστε κ' ἀπείλης.

ΚΟΜΑΤΑΣ

ἔς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. ἡνίδε κεῖται
 ὠριφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὸ τὸν εὐβοτῶν ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ

25 καὶ πῶς ὦ κίναδος σὺ τὰδ' ἔσσεται ἐξ ὕσου ἄμμιν;
 τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρείσας
 αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνᾳ δῆλετ' ἀμέλγην;

ΚΟΜΑΤΑΣ

ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον ὥς τὸ πεποίθεις,

σφάξ βομβέων τέτιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὔτοι
ὤριφος ἰσοπαλῆς, τυίδ' ὁ τράγος οὔτος· ἔρισδε. 30

ΛΑΚΩΝ

μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλλεται. ἄδιον ἔσῃ
τεῖδ' ὑπὸ τὰν κότινον κατὰ τάλσεα ταῦτα καθίζας.
ψυχρὸν ἔδωρ τηρεῖ καταλείβεται· ὧδε πεφύκει
ποία χά στιβὰς ἄδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ

ἀλλ' οὔ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι εἰ τὺ με τολμῆς 35
θῆμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὃν ποτ' ἐόντα
παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἂ χάρις ἐς τί ποτ' ἔρπει.
θρέψαι τοι λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ

καὶ ποτ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἦ καὶ ἀκούσας
μέμναμι; ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὐτως. 40

ΚΟΜΑΤΑΣ

ἀνὶκ' ἐπύγιζόν τυ, τὸ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
αἶδε κατεβληγῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ

μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης.
ἀλλὰ γὰρ ἔρρ' ὧδ' ἔρπε, καὶ ἴστατα βουκολιαξῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ

οὐχ ἔρψω τηρεῖ· τουτεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος, 45
ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
ἐνθ' ἔδατος ψυχρῷ κραῖναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρει
ᾗθρυιες λαλαγεῦντι· καὶ ἂ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἂ πίτυς ὑπόθρε κώνως.

ΛΑΚΩΝ

ἦ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τεῖδε πατησεῖς, 50

αἴψ' ἐνθῆς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγῆαι
 ταὶ παρὰ τὴν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τὴν περ' ὄσδεις.
 στασῶ δὲ κρατῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
 ταῖς νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίῳ.

ΚΟΜΑΤΑΣ

55 αἶ δέ κε καὶ τὸ μόλῃς, ἀπαλὰν πτέριν ὥδε πατησεῖς
 καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
 δέρματα τᾶν παρὰ τὴν μαλακώτερα πολλάκις ἀρνῶν.
 στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος,
 ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρὶ ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ

60 αὐτόθι μοι ποτέρισδε καὶ αὐτόθι βουκολιάσδεν·
 τὰν σαντιῶ πατέων ἔχε τὰς ὀρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε,
 τίς κρινεῖ; αἴψ' ἐνθῶι ποχ' ὁ βουκόλος ὧδ' ὁ Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ

οὐδὲν ἐγὼ τήνῳ ποτιδέομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
 αἶ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστροήσομες, ὅς τὰς ἐρείχους
 65 τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλογίζεται· ἔστι δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ

βωστροέωμες.

ΚΟΜΑΤΑΣ

τὴν κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ

ἴθ' ὦ ξέने, μικρὸν ἄκουσον
 τεῖδ' ἐνθῶν· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες, ὅστις ἀρείων
 βουκολιαστάς ἐστι. τὴν δ' ὦγαθὲ μήτ' ἐμὲ Μόρσων
 ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τὴν γὰ τοῦτον ὀνάσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ

70 ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτα

τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὅν τὴν γὰ τῷδε χαρίξῃ.
 ἔδε τοι ἅ ποίμνα τῷ θουρίῳ ἐστὶ Σιβύρτα,
 Εὔμαρίδα δὲ τὰς αἴγας ὁρῆς φίλε τῷ συνβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ

μή τέ τις ἡρώτη ποτιῶ Διὸς αἴτε Σιβύρτα
 αἴτ' ἐμόν ἐστι κάκιστε τὸ ποίμνιον; ὥς λάλος ἐσσί. 75

ΚΟΜΑΤΑΣ

βέντισθ' οὔτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
 κοῦδὲν κανχέομαι· τὴν δ' ἔγαν φιλοκέρτομός ἐσσι.

ΛΑΚΩΝ

εἶα λέγ' εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πάλιν αὖθις
 ζῶντ' ἄρες· ὦ Παιάν, ἦ στῶμέλος ἦσθα Κομᾶτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ

ταὶ μοῖσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδόν 80
 Ἀάφριν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρὸν ποκ' ἔθισα.

ΛΑΚΩΝ

καὶ γὰρ ἔμ' ὠπόλλων φιλέει μέγα, καὶ καλὸν αὐτῷ
 κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ

πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἴγας ἀμέλγω,
 καὶ μ' ἅ παῖς ποθορεῖσα 'τάλαν' λέγει 'αὐτὸς ἀμέλγες'; 85

ΛΑΚΩΝ

φρεῦ φρεῦ Ἀάκων τοι ταλάρως σχεδὸν ἔλκετι πληροῖ
 τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβόν ἐν ἄνθισσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ

βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἅ Κλεαρίστα
 τὰς αἴγας παρελᾶντα καὶ ἄδύ τι ποπτυλιᾶσδει.

ΛΑΚΩΝ

90 κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ἔπαντῶν
ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείειτ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ

ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόςβατος οὐδ' ἀνεμῶνα
πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνθηρα παρ' αἵμασιαῖσι φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ

οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὁμομαλίδες· αἶ μὲν ἔχοντι
95 λυπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἶ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ

κῆγῶ μὲν δωσῶ τῇ παρθένῳ ἀντίκα φράσσαν
ἐκ τᾶς ἀρκεύθῳ καθελὼν· τηρεῖ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ

ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
τὰν οἷν τὰν πελλάν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ

100 σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνῳ ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
ὥς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλορον αἶ τε μυρῖται.

ΛΑΚΩΝ

οὐκ ἀπὸ τᾶς θρυὸς οὗτος ὁ Κώνναρος αἶ τε Κυναίθα;
τοντεῖ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολᾶς, ὥς ὁ Φάλαρος.

ΚΟΜΑΤΑΣ

ἔστι δέ μοι γανλὸς κυπαρίσσινος, ἔστι δὲ κρατήρ
105 ἔργον Πραξιτέλεως· τῇ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ

χάμῃν ἐστὶ κύων γριλοποίμνιος ὃς λύκος ἄγχει,
ὃν τῇ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ

ἀκρίδες αἶ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἀμόν,
μή μεν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἔντι γὰρ ἄβαί.

ΛΑΚΩΝ

τοὶ τέττιγες, ὀρῆτε τὸν αἰπόλον ὥς ἐρεθίζω·
οὔτω χίμεις θῆν ἐρεθίζετε τὼς καλαμεντάς. 110

ΚΟΜΑΤΑΣ

μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἶ τὰ Μίκωνος
αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

ΛΑΚΩΝ

καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἷ τὰ Φιλώνδα
σῦκα κατατρύγοντες ἵπανέμιοι φορέονται. 115

ΚΟΜΑΤΑΣ

ἦ οὐ μέμνασ' ὅκ' ἐγὼν τυ κατήλασα, καὶ τὸ σεσαρῶς
εἷ ποτεκιγκλίζεω καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ

τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μάν ποκα τεῖδέ τυ δήσας
Εἰμαρίδας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ

ἤδη τις Μόρσων πικραίνεται· ἦ οὐχὶ παρήσθην;
σκέλλας ἰὼν Γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 120

ΛΑΚΩΝ

κῆγὼ μὰν κνίζω Μόρσων τινά· καὶ τὸ δὲ λεύσσεις.
ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρουσέ νυν ἐς τὸν Ἀλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ

Ἰμέρα ἀνθ' ἕδατος ρεῖτω γάλα, καὶ τὸ δὲ Κρᾶθι
οἶνον πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνεῖκαι. 125

ΛΑΚΩΝ

ῥείτω χά συβαρῖτις ἐμὴν μέλι, καὶ τὸ πότορθρον
ἀ παῖς ἀνθ' ὕδατος τῇ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ

ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγυλον αἴγες ἔδοντι,
καὶ σχῖνον πατέοντι καὶ ἐν κομάροισι κέονται.

ΛΑΚΩΝ

130 ταῖσι δ' ἐμαῖς ὁίεσσι πάρεστι μὲν ἅ μελίτεια
φρέβρεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὥς ῥοδόκισθος ἐπανθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ

οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὸν οὐκ ἐφίλησεν
τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ

ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
135 τὰν σύριγγ' ὥρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλησεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ

οὐ θεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὸ δ' ὦ τάλαν ἐσσι φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ

παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὴν δέ, Κομᾶτα,
δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὸ δὲ θύσας
140 ταῖς νύμφαις Μόρσωνι καλὸν κρέας ἀντίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ

πεμψῶ ναι τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
νῦν ἀγέλα· κήγὼν γὰρ ἴδ' ὥς μέγα τοῦτο καχαξῶ
καττῶ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅττι ποτ' ἦδη
ἀνυσάμαν τόνδ' ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ἔμμιν ἀλεῦμαι.
145 αἴγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερούτιδες· αἴριον ἔμμε
πάσας ἐγὼ λουσῶ συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.

οὗτος ὁ Λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
 τᾶν αἰγῶν, φλασσῶ तु प्रὶν ἢ γέ με καλλιερῆσαι
 ταῖς ρύμφαισι τὸν ἀμνόν. ὃ δ' αὖ πάλιν. ἀλλὰ γενοίμαν,
 αἰ μή तु φλάσσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα. 150

VI

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

Δαμοίτας καὶ Δάφνης ὁ βουκόλος εἰς ἓνα χώρον
 τὰν ἀγέλαν πολ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἧ δ' ὁ μὲν αὐτῶν
 πυρρὸς ὃ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμρω
 ἐσδόμενοι θέρους μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἔειδον.
 πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνης, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισθεν. 5

ΔΑΦΝΙΣ

βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἅ Γαλάτεια
 μάλοισιν, δυσέρωτά तु कपोρον ἄνδρα καλεῖσα·
 καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα, τάλαν τάλαν, ὅλλὰ κάθῃσαι
 ἀδέα συρίσδων. πάλιν ἄδ' ἴδε τὰν κίνα βάλλει,
 ἅ τοι τᾶν δίων ἔπεται σκοπός· ἃ δὲ βαῦσδει 10
 εἰς ἅλα δερκομένα, τὰ δέ νιν καλὰ κίματα φαίνει
 ἔσυχᾳ καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θείοισαν.
 φράζω μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
 ἐξ ἀλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χροά καλὸν ἀμύξῃ.
 ἃ δὲ καὶ ἀντόφει τοι διαθρύπτεται, ὥς ἀπ' ἀκάνθας 15
 ταὶ καπτραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρους ἀνίκα φρούγει ...
 καὶ φεῖγει φιλέοντα καὶ οἷ φιλέοντα διώκει,

καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον· ἥ γὰρ ἔρωτι
πολλάκις, ὦ Πολύφωμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφρανται.

20 τῷ δ' ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν αἰίδεν.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ

εἶδον ναὶ τὸν Πᾶνα τὸ ποίμνιον ἀνὶκ' ἐβαλλεν,
κοῦ μ' ἔλαθ' οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποδορῶμι
ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων
ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

25 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίζων πάλιν οὐ ποθόρῃμι,
ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαρμὶ γυναικ' ἔχεν· ἃ δ' αἰοῖσα
ζαλοῖ μ' ὦ Παιὰν καὶ τάκεται, ἐκ δὲ θαλάσσης
οἰστρῇ παπταίνουσα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
σίξαι δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἦρων

30 αὐτᾶς, ἐκνιζᾷτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχουσα.

ταῦτα δ' ὕσως ἐσορεῖσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὁμόσση
αὐτά μοι στορεσεῖν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάστω.
καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι.

35 ἥ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἥς δὲ γαλάναι,
καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια καλὰ δέ μοι ἃ μία κώρα,
ὥς παρ' ἐμὴν κέκριται, κατεφαινέτο, τῶν δέ τ' ὁδόντων
λευκοτέραν αὐγὰν παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.

ὥς μὴ βασκανθῶ δέ, τρεῖς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον.

40 ταῦτα γὰρ ἃ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν.

τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλησεν·
χῶ μὲν τῷ σύριγγ', ὃ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
αὐλῇ Δαμοίτας, σύρισθε δὲ Δάφνις ὁ βούτας,
ὥρχευντ' ἐν μαλακᾷ ταῖ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.

45 νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνήσαστοι δ' ἐγένοντο.

VII

Θ Α Λ Τ Σ Ι Α

³ *Ἦς χρόνος ἀνίχ' ἐγών τε καὶ Εὐκριτος ἐς τὸν Ἀλεῖτα*
εἰρπομες ἐκ πόλιος, σὺν καὶ τρίτος ἄμιν Ἀμύντας·
τῷ Διοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος
κἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος, εἴ τί περ ἐσθλὸν
παῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ 5
Χάλκωνος, Βούρινάν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυσε κράναν
εὖ ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτάν
αἵγειροι πτελέαι τε ἐύσκιον ἄλλος ἔφαινον,
γλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεγές κομόωσαι.
κοῦπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνομες, οὐδὲ τὸ σᾶμα 10
ἄμιν τὸ Φρασίλα κατεφαίνετο, καὶ τιν' ὁδίταν
ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι κυδωνικὸν εἴρομες ἄνδρα,
οὔνομα μὲν Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπὸλος, οὐδέ κέ τις νιν
ἡγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπὸλῳ ἔξοχ' ἐώκει·
ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο 15
κνακὸν δέρι μ' ὥμοισι νέας ταμίσοιο ποτόσδον,
ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
ζωστῆρι πλακερῷ, ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίῳ
δεξιτερῷ κορύναν. καὶ μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς
ὄμματι μειδιῶντι, γέλως δέ οἱ εἶχετο χεῖλες· 20
ῥιμικήδα, πῶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις,
ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐν αἵμασιαῖσι καθεύδει,
οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἡλαίνονται;
ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται; ἢ τινος ἀστῶν
λανὸν ἔπι θρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο 25

- πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰεῖδει.
 τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην Ἀνκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
 σιγικτὰν ἔμειναι μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομιεῦσιν
 ἔν τ' ἀμητῆρεσσι. τὸ δὲ μάλα θυμὸν λαίνει
 30 ἀμέτερον· καὶ τοι κατ' ἐμὸν νόον ἰσοφραρίζεν
 ἔλπομαι. ἅ δ' ὁδὸς ἄδε θαλυσιάς· ἧ γὰρ ἑταῖροι
 ἀνέρες εὐπέπλιγ' Ἀματέρει δαῖτα τελεῦντι
 ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πίονι μέτρῳ
 ἅ δαίμων εὐχρίθον ἀνεπλήρωσιν ἁλῶάν.
 35 ἀλλ' ἄγε δὴ ξυνὰ γὰρ ὁδὸς ξυνὰ δὲ καὶ ὥς,
 βουκολιασδόμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασεῖ.
 καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπνρὸν στόμα, κῆμὲ λέγοντι
 πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής,
 οὐ δᾶν· οὐ γὰρ πω κατ' ἐμὸν νόον οὔτε τὸν ἐσθλόν
 40 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ οὔτε Φιλητᾶν
 αἰεῖδων, βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
 ὥς ἐφράμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος ἀδὺ γελάσσας
 'τάν τοι' ἔρα 'κορύναν δωρέετομαι, οὔνεκ' ἐσσι
 πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ τι κεκασμένον ἐκ Αἰὸς ἔρως.
 45 ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται ὅστις ἐρευνῇ
 ἴσον ὄρευσ κορυφῇ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντος,
 καὶ μοισᾶν ὄρνιθες ὅσοι ποτὶ χιὼν ἀοιδόν
 ἀντία κοκκύζοντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 ἀλλ' ἄγε βουκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
 50 Σιμιχίδα· κῆγ' ὅρη φίλος εἴ τοι ἀρέσκει
 τοῦθ' ὃ τι πρὶν ἐν ὄρει τὸ μελύθριον ἐξεπόνασα'.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μυτιλάναν,
 χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκη

κύματα χώριον, ὅτ' ἐπ' ὤκεανῳ πόδας ἴσχει,
αἶκα τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ ἀφροδίτας 55
θύσῃται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει.
χάλκυνες στορεσεῦντι τὰ κύματα τάν τε θάλασσαν
τόν τε νότον τόν τ' εὖρον ὃς ἔσχατα φρενὶα κινεῖ·
ἀλκύνες, γλανκαῖς νηρηίοι ταίτε μάλιστα
ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα. 60
Ἀγεάνακτι πλόον διζήμενον ἐς Μυτιλάναν
ᾠρία πάντα γένοιτο, καὶ εὐπλοον ὄρμον ἴκοιτο.
κῆγ' ὅ τῃνο κατ' ἄμαρ ἀνήτινον ἢ ῥοδόεντα
ἢ καὶ λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ φιλάσσων
τὸν πετελατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφρυξῶ 65
παρ' πυρὶ κεκλιμένος, κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ·
χά στιβάς ἐσσεῖται πεπνυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
κνύξ' ἢ ἀσφοδέλω τε πολυγνάμπτη τε σελίνῃ.
καὶ πίομαι μαλακῷ μεμιναμένος Ἀγεάνακτος
αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. 70
ἀλγησεῖντι δέ μοι δύο ποιμένες, εἷς μὲν Ἀχαρνεὺς,
εἷς δὲ Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγέθεν ἔσει,
ὥς ποκα τᾶς Ξενίας ἠράσσατο Δάφνης ὁ βούτας,
χῶς ὄρος ἀμφοδονεῖτο, καὶ ὥς δρυὲς αὐτὸν ἐθρήνευ,
Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο, 75
εὔτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ἱφ' Αἴμον
ἢ Ἀθῶ ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἐσχατόντα.
ῥεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
ζωὸν ἐόντα κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἄνακτος,
ὥς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι 80
κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι,
οὔνεκά οἱ γλυκὴ μοῖσα κατὰ στόματος χέει νέκταρ.

- ὦ μακαριστὲ Κομᾶτα, τὴν θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις,
καὶ τὸ κατεκλῆσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ μελισσᾶν
- 85 κηρία φρεβόμενος ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
αἰθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὠφελος εἶμεν,
ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμειον ἂν ὥρεα τὰς καλὰς αἴγας
φρονᾶς εἰσαῖων, τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πέτραις
ἄδὸ μελίσσόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομᾶτα.
- 90 χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αἰθις
κῆγών τοι' ἐφάμαν Ἀνκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
νύμφαι κῆμὲ δίδαξαν ἂν ὥρεα βουκολέοντα
ἐσθλά, τὰ που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα,
ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον ἣν τυ γεραίρην
- 95 ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις'.

ΣΙΜΙΧΙΔΑΣ

- Σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐλέπτειον· ἡ γὰρ ὁ δειλὸς
τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσον εἶαρος αἴγες ἔρανται.
ὥρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ
παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἀριστις,
100 ἐσθλὸς ἀνὴρ, μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς αἰίδεν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγάροι,
ὥς ἐκ παιδὸς Ἀρατος ὑπ' ὀστίον αἰθεῖ ἔρωτι.
τόν μοι, Πᾶν Μαλέας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
ἄκκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,
105 εἴτ' ἔστ' ἄρ' ὁ Φιλίνος ὁ μαλθακὸς εἴτε τις ἄλλος.
κῆν μὲν ταῦτ' ἐρδῆς ὦ Πᾶν φίλε, μὴ τί τυ παῖδες
ἀρκαδικοὶ σκύλλαισιν ὑπὸ πλευρὰς τε καὶ ὦμους
τανίκα μαστίσδοιεν ὅτε κρέα τυτθὰ παρῆι·
εἰ δ' ἄλλῳς νευσεῖς, κατὰ μὲν χροῶ πάντ' ὀνύχεσιν
- 110 δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις,

εἷης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσσῃ,
 Ἐβρον παρ ποταμόν, τετρυμένος, ἐγγύθεν ἄρκτω,
 ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιοπέσσι δδεύοις
 πέτρᾳ ὑπο Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
 ὕμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες 115
 νᾶμα καὶ Οἰκεῦντα ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας,
 ὧ μάλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
 βάλλετε μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
 βάλλετ', ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δῦσμορος οὐκ ἔλεεῖ μεν ...
 καὶ δὴ μᾶλ' ἀπίοιο πεπαίτερος, αἱ δὲ γυναικες 120
 'αἰαῖ' φαντί 'Φιλῖνε τό τοι καλὸν ἄνθος ἔπορρεῖ'.
 μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν Ἄρατε,
 μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
 κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιαραῖσι διδοίη,
 εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαιόστρας. 125
 ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι γραία τε παρεῖη,
 ἅτις ἐπιφθύζουσα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
 τόσσ' ἐφράμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἀδὺ γελάσσας,
 ὥς πάρος, ἐκ μοισᾶν ξεινήιον ὥπασεν εἶμεν.
 χῶ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ τὰν ἐπὶ Πύξας 130
 εἶρ' ὁδόν, αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκριτος ἐς Φρασιδάμῳ
 στραφθέντες χῶ καλὸς Ἀμύντιχος ἔν τε βαθείαις
 ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες
 ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισιν.
 πολλὰ δ' ἄμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο 135
 αἵγριοι πετέλαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυξεν.
 τοὶ δὲ ποτὶ σκιαραῖς ὁροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
 τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγὼν

- 140 τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
 ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών,
 πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
 πάντ' ὥσδεν θέρεος μάλα πίνονος, ὥσδε δ' ὀπώρας.
 ὄχνηαι μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλευραῖσι δὲ μᾶλα
- 145 δαψιλῶς ἀμῖν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασσε·
 τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 ,νύμφαι κασταλίδες παρνάσιον αἶπος ἔχουσιν,
 ἄρ' αὖ γέ πε τοιόνδε Φόλω κατὰ λάινον ἄντρον
- 150 κρατῆρ' Ἑρακλῆι γέρων ἐστίασατο Χείρων;
 ἄρ' αὖ γέ πε τῆγον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' ἀν' Αἴτνα,
 τὸν κρατερόν Πολύφαιμον, ὃς ὥρεσι νῆας ἔβαλλεν,
 τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
 οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, νύμφαι,
- 155 βωμῶ παρ Λάματρος ἀλωίδος; ἅς ἐπὶ σωρῶ
 αἰττις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον, ἃ δὲ γελάσσαι
 δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχουσα.

VIII

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

Λάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
 μᾶλα νέμων, ὥς φαντί, κατ' ὥρεα μακρὰ Μενάλκας.
 ἄμφω τῶγ' ἦσθην πυρροτρέχω, ἄμφω ἀνάβω,
 ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω αἰίδεν.

πρῶτος δ' ὃν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας 5
 'μνηστῆρ' ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
 φραμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς αἰδῶν.
 τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ
 'ποιμᾶν εἰροπόκων οἴων, συρικτὰ Μενάλκα,
 οὔποτε νικασεῖς μ' οὐδ' ἔτι πάθοις τύ γ' αἰδῶν.' 10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ

χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

καὶ τίνα θησεύμεσθ', ὅτις ἀμῖν ἄρκιος εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ

μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὸ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν 15
 χά μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῖντι.

ΔΑΦΝΙΣ

ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἔχω ἐννεάφωνον,
 λευκὸν καρὸν ἔχουσιν ἴσον κάτω ἴσον ἄνωθεν.
 ταύταν κα θεῖην, τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ

ἦ μὰν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 λευκὸν καρὸν ἔχουσιν ἴσον κάτω ἴσον ἄνωθεν.
 πρῶταν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγέω
 τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεῖς νιν ἔτμαξεν.
 ἀλλὰ τίς ἔμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμείων; 25

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

τῆνον πῶς ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες;
 ὧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κίων ὁ φάλαρος ἔλακτεῖ.
 χοῖ μὲν παῖδες ἄνσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
 χοῖ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἦθελε κρίνειν.
 30 πρῶτος δ' ὦν ἔειδε λαχὼν ἑκτὰ Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

ἄγρεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
 πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἔσε μέλος,
 35 βόσκειτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δέ ποτ' ἔνθῃ
 Λάφνης ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ

κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἶπερ ὁμοῖον
 μουσίσδει Λάφνης ταῖσιν ἀηδονίσιν,
 τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
 40 τεῖδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

παντῆ ἔαρ, παντῆ δὲ νομοί, παντῆ δὲ γάλακτος
 οὔθ' αὖτε πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 ἔνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπη,
 χῶ ποιμᾶν ξηρὸς τηρόθι καὶ τὰ βοτά.

ΔΑΦΝΙΣ

45 ἔνθ' ὄις, ἔνθ' αἴγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
 σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρυὲς ὑψίτεραι,
 ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπη,
 χῶ τὰς βῶς βόσκων καὶ βόες αὐότεραι.

31 εἴτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελίμβανε Λάφνης ᾠοιδᾶν
 βουκολικῶν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἔρξατο πρῶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
 μυρίον· ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι· 50
 ἐν τήνῃ γὰρ τήνος· Ἴφ' ὦ κόλε καὶ λέγε 'Μίλων,
 ὁ Πρωτεύς φώκας καὶ θεὸς ὦν ἔνεμεν.'

ΔΑΦΝΙΣ

μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι Κροίσοιο τάλαντα
 εἶη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων· 55
 ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἔσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
 σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν· 61
 τὰν πυμάταν δ' ἰδὼν οὕτως ἐξᾴρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

φρίδευ τᾶν ἐρίφων, φρίδευ λύκε τᾶν τοκάδων μεν,
 μηδ' ἀδίκει μ' ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλοῖσιν ὁμαρτέω.
 ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ; 65
 οὐ γρη κοιμᾶσθαι βαθέως σὲν παιδὶ νέμοντα.
 ταὶ δ' ὅτιες μηδ' ὕμεις ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
 ποίας· οὔτι καμῖσθ' ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται.
 σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθ' ατα πλήσατε πᾶσαι,
 ὥς τὸ μὲν ὦρες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι. 70
 δεύτερος αὖ Λάφρις λιγυρῶς ἀνεβάλλει' αἶδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

κῆμὲ γὰρ ἐκ τῶντρω σύνοφρος κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
 τὰς δαμάλας παρελᾶντα καλὸν καλὸν εἶμεν ἔφρασκεν·

MEN. δένδρεσι μὲν χειμῶν φροβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αἰχμὸς, 57
 ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα,
 ἰνδρὶ δὲ περθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ ὦ Ζεῦ,
 οὐ μόνος ἡράσθην· καὶ τὸ γυναικοφίλας.

οὐ μὲν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτῆ,
 75 ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶραπον.
 ἀδεῖ' ἅ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
 ἀδὺ δὲ τῷ θέρους παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.
 τᾷ δρυὶ ται βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
 80 τᾷ βοὶ δ' ἅ μόσχος, τῷ βουκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
 ὥς οἱ παῖδες ἔεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν
 'ἀδύ τι τὸ στόμα τευ καὶ ἐρίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 κρέσσον μελλομένῳ τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν.
 λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ αἰεῖδων.
 85 αἱ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἔμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
 τήναν τὰν μυτίαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
 ἅτις ὑπὲρ κεφαλαῖς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
 ὥς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησεν
 νικήσας, οὔτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἔλοιτο.
 90 ὥς δὲ κατεσμήχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
 ὤτερος, οὔτω κα νύμφα μνασθεῖσ' ἀκάχοιτο.
 κῆκ τοῦτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
 καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι ναῖδα γᾶμεν.

IX

ΝΟΜΕΥΣ Η ΒΟΥΚΟΛΟΙ

Βουκολιάσδεο Δάφνι, τὸ δ' ὑδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
ὑδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφαιψάσθω δὲ Μενάλκας,
 77 ἀδὺ δὲ χά μόσχος γαρεύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς.

μόσχως βουσὶν ἱφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
 χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλακῶντο
 μηδὲν ἀτιμαγεῦντες· ἐμὴν δὲ τὺ βουκολιάσδεν. 5

ΔΑΦΝΙΣ

ἄδὺ μὲν ἅ μόσχως γαρεύεται, ἄδὺ δὲ χά βῶς.
 ἄδὺ δὲ χά σῦριγξ χώ βουκόλος, ἄδὺ δὲ κήγών.
 ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
 λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπώσας 10
 λίψ κόμαρον τρωγούσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξεν.
 τῷ δὲ θέρους φρύγοντος ἐγὼ τόσον μελεδαίνω,
 ὅσον παῖδες ἐρῶντι πατρὸς καὶ ματρὸς ἀκούειν.
 οὕτως Δάφνης ἔειπεν ἐμὴν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἀῖττα μᾶτερ ἐμᾶ, κήγῳ καλὸν ἔντρον ἐνοικέω 15
 κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσ' ἐν ὀνείρῳ
 φαίνονται, πολλὰς μὲν ὅις πολλὰς δὲ χιμαίρας,
 ὧν μοι πρὸς κεφαλῇ καὶ πὰρ ποσὶ κῶεα κεῖται,
 ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνι χορεία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αἶαι
 φανοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν 20
 χείματος ἢ νωθὸς καρύων ἀμίλοιο παρόντος.

τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων,
 τήνῃ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτός 25
 σιτήθην πέτραισιν ἐν ὑκαρίαισι δοκέσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλῳ.
 βουκολικαὶ μοῖσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ῥῶδάν,

ἐμπροθεν, ἄλλοθεν δ' αὖθις ὑποκρίνοιο Μενάλκας.

τὰν τόκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομιεῦσιν.

- 31 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἅ μοῖσα καὶ ᾠδά.
 τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος ...
 οὔτ' ἔδαρ ἐργατίαις γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 35 ἄνθεα, ὅσσον ἐμὴν μοῖσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὀρεῦντι
 γαθεῦσαι, τῶς δ' οὔτι ποτὶ δαλήσατο Κίρκη.

X

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ

ΜΙΛΩΝ

- Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν ᾤζυρὲ πεπόνθεις;
 οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα ὥς τὸ πρὶν ἄγες,
 οὔθ' ἅμα λαοτομεῖς τῇ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπη
 ὥσπερ ὅις ποιμένας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
 5 ποῖός τις δειλαῖε τύ γ' ἐκ μέσω ἅματος ἐσση,
 ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὖλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ

Μίλων ὀψαμᾶτα, πέτρας ἀπόκομι' ἀτεράμνω,
 οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ

οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ

- 10 οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρονπνῆσαι δι' ἔρωτα;